

Sygn. akt II K 18/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie II Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący SSO Marcin Buzdygan

Protokolant Kamila Łapeta

w obecności Prokuratora Prok. Rej. Krzysztof Kierat

po rozpoznaniu dnia 15.04.2016r., 30.05.2016r., 04.07.2016r., 08.08.2016r., 14.09.2016r., 04.11.2016r., 09.12.2016r.

sprawy:

K. M. (1), urodzonego (...) w G. syna W. i T. z domu G. ***oskarżonego o to, że :***

I. w okresie od 21 stycznia 2009 r. do sierpnia 2009 r. w C. działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu jako prezes zarządu firmy (...) Sp. z o.o. w C. dokonał przywłaszczenia mienia znacznej wartości nie mniejszej niż 353.800,00 zł na szkodę (...) S.A.. I tak:

- w okresie od 21 stycznia 2009 r. do sierpnia 2009 r. dokonał przywłaszczenia (...) nr VIN: (...) o wartości 164.700 zł powierzonego mu na podstawie umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 14.07.2008 r. (...) S.A. w ten sposób, że pomimo rozwiązania przedmiotowej umowy wobec braku spłat rat leasingowych oraz pisemnego wezwania do zwrotu nie zwrócił przedmiotu leasingu

- w okresie od 21 stycznia 2009 r. do sierpnia 2009 r. dokonał przywłaszczenia ciągnika siodłowego R. (...) nr VIN: (...) o wartości 189.100 zł powierzonego mu na podstawie umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 19.07.2008 r. przez (...) S.A. w ten sposób, że pomimo rozwiązania przedmiotowej umowy wobec braku spłat rat leasingowych oraz pisemnego wezwania do zwrotu nie zwrócił przedmiotu leasingu,

to jest o przestępstwo z art. 12 kk w zw z art. 284 §2kk w zw z art. 294 §1kk

II. w okresie od marca 2009 r. do 30 kwietnia 2009 r. w C. i G. przywłaszczył powierzony mu na mocy umowy leasingu operacyjnego z dnia 15 września 2008 r. ciągnik siodłowy M. (...) rok produkcji 2008 r. o wartości brutto 280.600.00 zł, którym rozporządził wbrew warunkom umowy w ten sposób, że wynajął go innej osobie, na szkodę (...) S.A. co stanowi mienie znacznej wartości,

to jest o czyn z art. 284 §2kk w zw z art. 294 §1kk

Orzeka :

1. Uniewinnia oskarżonego K. M. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku;
2. Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 18/16

UZASADNIENIE

Oskarżony K. M. (1) w 2007 roku poznał D. P. (1) poprzez swojego wieloletniego znajomego T. R. (1), który prowadził firmę (...) z siedzibą w D.. D. P. (1) zaproponował oskarżonemu wspólne nabycie udziałów w firmie (...) od znanych mu wcześniej Z. M. i M. M.. Przedmiotem działalności tej firmy był między innymi transport drogowy towarów. W związku z tym w dniu 11 grudnia 2007 roku w C. K. M. (1) nabył od Z. M. będącego współnikiem spółki (...) 50 udziałów na łączną kwotę 25.000,00 złotych. Na podstawie kolejnej umowy sprzedaży udziałów z dnia 21 grudnia 2007 roku zawartej w C. M. M. będąc współnikiem (...) Sp. z o. o. z siedzibą w C. sprzedał D. P. (1) 50 udziałów w spółce za łączną kwotę 25.000,00 złotych.

(dowód: kopie dokumentów k. 288 – 295, 356 – 357, wyjaśnienia oskarżonego K. M. (1) k. 297 – 303, 487 – 489, 967 – 968, 1386 – 1387, zeznania świadków: Z. M. k. 491, M. M. k. 491, T. R. (1) k. 513 – 514)

W dniu 05 lutego 2008 roku została zawarta umowa leasingu operacyjnego nr (...). Na mocy tej umowy firma (...) SA (leasingodawca) finansowała zakup (...) nr VIN (...), którego sprzedawcą była firma (...) z siedzibą w C. przy ul. (...). Cena zakupu brutto wynosiła zł. Korzystającym z tego pojazdu (leasingobiorcą) miała być firma (...) sp. z o.o. reprezentowana przez D. P. (1). Umowę leasingu w imieniu firmy (...) podpisał D. P. (1). W imieniu sprzedawcy – firmy (...) występowała i podpisywała dokumenty B. P. (1). Przedmiot leasingu został wydany firmie (...), która miała upoważnienie do korzystania z tego pojazdu.

(dowód: dokumentacja dot. umowy k. 634 – 636, 661- 669)

W dniu 29 lutego 2008 roku została zawarta umowa leasingu operacyjnego nr (...). Na mocy tej umowy firma (...) SA (leasingodawca) finansowała zakup (...) Chłodnia, numer VIN (...), którego sprzedawcą była firma PPHU (...) z siedzibą w C. przy ul. (...). Cena zakupu brutto wynosiła 312.320 zł. Korzystającym z tego pojazdu (leasingobiorcą) miała być firma (...) sp. z o.o. reprezentowana przez D. P. (1). Umowę leasingu w imieniu firmy (...) podpisał D. P. (1). W imieniu sprzedawcy – firmy PPHU (...) występował i podpisywał dokumenty D. P. (1). Przedmiot leasingu został wydany firmie (...), która miała upoważnienie do korzystania z tego pojazdu. W dniu 23 października 2008 roku na pojeździe tym miała miejsce szkoda, która została zgłoszona leasingobiorcy. Pojazd został następnie naprawiony w warsztacie firmy PPHU (...), której ubezpieczyciel wypłacił też kwotę 25.719,01 zł z tytułu odszkodowania.

(dowód: dokumentacja dot. umowy k. 634 – 636, 670 – 679, kopie dokumentów k. 1394 – 1405, informacja (...) SA k. 1422 – 1424, wyjaśnienia oskarżonego K. M. (1) k. 1386 – 1387)

Następnie na mocy umowy sprzedaży udziałów zawartej w C. dnia 5 czerwca 2008 roku D. P. (1) będąc współnikiem (...) Sp. z o. o. z siedzibą w C. sprzedał K. M. (1) 49 udziałów w Spółce po cenie 500,00 złotych każdy, za łączną kwotę 24.500 złotych.

Od dnia 9 lipca 2008 roku spółka posiadała siedzibę w C., przy ulicy (...), poprzednio siedziba mieściła się przy ulicy (...) w C.. Umowa najmu lokalu została zawarta pomiędzy (...) Spółka z o.o. z siedzibą w C. reprezentowaną przez Prezesa Zarządu K. M. (1) a (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. reprezentowaną przez M. F.. Faktycznie jednak spółka całą dokumentację przechowywała przy ulicy (...) w C. i pozostawała ona w dyspozycji D. P. (1). Pod tym samym adresem działalność prowadził również D. P. (1) w ramach PPHU (...).

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. M. (1) k. 297 – 303, 487 – 489, 967 – 968, 1386 – 1387, kopie dokumentów k. 288 – 295, dokumentacja umowy k. 639 – 649)

W dniu 14 lipca 2008 roku została zawarta umowa leasingu operacyjnego nr (...). Na mocy tej umowy firma (...) S.A. (leasingodawca) finansowała zakup (...) nr VIN (...), którego sprzedawcą była firma (...) z siedzibą w C. przy ul. (...). Cena zakupu brutto wynosiła 164.700 zł. Korzystającym z tego pojazdu (leasingobiorcą) miała być firma (...) sp. z o.o. reprezentowana przez oskarżonego K. M. (1). Umowę leasingu w imieniu firmy (...) podpisał oskarżony K. M. (1). W imieniu sprzedawcy – firmy (...) występował i podpisywał dokumenty D. P. (1). W dniu 14 lipca 2008 roku został sporządzony protokół zdawczo-odbiorczy, na którym został podrobiony podpis oskarżonego. Oskarżony K. M. (1)

faktycznie nie wszedł w posiadanie przedmiotu leasingu. Firma (...) nabyła wcześniej ten pojazd od firmy PPHU (...) w dniu 31 maja 2008 roku na podstawie faktury VAT (...) nr (...) za kwotę 126 880,00 zł.

(dowód: protokół przyjęcia zawiadomienia k. 1 – 2, kopie dokumentów k. 7 – 39, 133 – 205, protokół k. 273, 315, dokumentacja dotycząca umowy k. 705, opinia biegłego sądowego z zakresu badania dokumentów, pisma ręcznego i podpisów k. 428-435, k. 594-607, faktura k. 772, informacja k. 1411, wyjaśnienia oskarżonego K. M. (1) k. 297 – 303, 487 – 489, 967 – 968, 1386 – 1387)

W dniu 29 lipca 2008 roku została zawarta umowa leasingu operacyjnego nr (...). Na mocy tej umowy firma (...) S.A. (leasingodawca) finansowała zakup ciągnika siodłowego (...) nr VIN (...), którego sprzedawcą była firma (...) z siedzibą w C. przy ul. (...). Cena zakupu brutto wynosiła 189.100 zł. Korzystającym z tego pojazdu (leasingobiorcą) miała być firma (...) sp. z o.o. reprezentowana przez oskarżonego K. M. (1). Umowę leasingu w imieniu firmy (...) podpisał oskarżony K. M. (1). W imieniu sprzedawcy – firmy (...) występował i podpisywał dokumenty D. P. (1). W dniu 29 lipca 2008 roku został sporządzony protokół zdawczo-odbiorczego, na którym został podrobiony podpis oskarżonego. Oskarżony K. M. (1) faktycznie nie wszedł w posiadanie przedmiotu leasingu. Firma (...) nabyła wcześniej ten pojazd od firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w C. w dniu 23 czerwca 2008 roku na podstawie faktury VAT nr (...) za kwotę 67.100 złotych.

(dowód: protokół przyjęcia zawiadomienia k. 1 – 2, kopie dokumentów k. 7 – 39, 133 – 205, protokół k. 316, dokumentacja dotycząca umowy k. 705, opinia biegłego sądowego z zakresu badania dokumentów, pisma ręcznego i podpisów k. 428-435, k. 594-607, faktura k. 771, informacja k. 1411, wyjaśnienia oskarżonego K. M. (1) k. 297 – 303, 487 – 489, 967 – 968, 1386 – 1387)

W dniu 15 września 2008 roku została zawarta umowa leasingu operacyjnego nr (...). Na mocy tej umowy firma (...) S.A. z siedzibą we W. (leasingodawca) finansowała zakup ciągnika siodłowego M. / (...)/, nr VIN (...), którego sprzedawcą była firma (...) z siedzibą w C. przy ul. (...). Cena zakupu brutto wynosiła 280.600 zł. Korzystającym z tego pojazdu (leasingobiorcą) miała być firma (...) sp. z o.o. reprezentowana przez oskarżonego K. M. (1). Umowę leasingu w imieniu firmy (...) podpisał oskarżony K. M. (1). Oskarżony K. M. (1) faktycznie nie wszedł w posiadanie przedmiotu leasingu. Firma (...) nabyła wcześniej ten pojazd od firmy (...) Spółka z o.o. z siedzibą w C. w dniu 25 sierpnia 2008 roku na podstawie faktury VAT nr (...) za kwotę 258.640 złotych.

(dowód: zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa wraz z dokumentacją k. 1 – 18 akt 3 Ds. 3/11, kopie dokumentów k. 323 – 329, protokół k. 592, faktura k. 770, informacja k. 1242, wyjaśnienia oskarżonego K. M. (1) k. 297 – 303, 487 – 489, 967 – 968, 1386 – 1387)

Z dniem 21 stycznia 2009 roku (...) S.A. rozwiązał umowy leasingu operacyjnego o numerach: (...). W związku z powyższym zażądano natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu. Postępowanie mające na celu odzyskanie przez (...) pojazdów ciężarowych marki M. (...) oraz marki R. (...) było prowadzone przez S. G..

K. M. (1) dokonał dwóch wpłat na poczet umowy leasingu numer (...) w dniu 20 stycznia 2009 roku na kwotę 7522 złotych oraz w dniu 22 stycznia 2009 roku na kwotę 4012 złotych.

W dniu 15 kwietnia 2009 roku (...) Fundusz (...) z siedzibą we W. poinformował Spółkę (...), że w wyniku opóźnienia w zapłacie czynszów i ich nieuiszczenia, mimo wyznaczenia dodatkowego terminu, a w szczególności czynszu nr (...) umowa leasingu nr (...) została rozwiązana. Jednocześnie leasingodawca zażądał natychmiastowego zwrotu przedmiotu umowy.

(dowód: protokół przyjęcia zawiadomienia k. 1 – 2, kopie dokumentów k. 7 – 39)

Oskarżony K. M. (1) był karany przez Sąd (dane o karalności k. 1421).

Oskarżony K. M. (1) w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W toku pierwszego przesłuchania (k. 124-126 akt 3Ds. 3/11) oskarżony wyjaśnił, że zawarł umowę leasingową i otrzymał

ciągnik M., początkowo płacił regularnie raty lecz gdy rozstał się ze współnikiem sytuacja jego firmy była trudna, a około marca lub kwietnia 2009 roku wypożyczył sprzęt, ale nie pamiętał komu. Ponadto wyjaśnił, że w 2008 roku sprzedał mieszkanie przy ul. (...) i zamieszkał w G., przy ul. (...). W toku drugiego z przesłuchań (k. 108-111 akt 1 Ds. 1/11/Sp) oskarżony wyjaśnił, że podpisał umowę leasingową, której przedmiotem miały być samochody M. (...) i R. (...), których nie zwrócił. Dodał, że nie płacił rat leasingowych, a pojazdy te wypożyczył, mimo, iż miał świadomość, że do takiej czynności potrzebna jest zgoda firmy leasingowej.

W postępowaniu sądowym oskarżony zmienił swoje stanowisko i nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W toku pierwszego przesłuchania (k. 297-303) wyjaśnił, że podpisał umowy leasingowe, lecz samochody będące przedmiotem umów leasingowych nie zostały mu nigdy przekazane przez firmę prywatną, która sprzedała je funduszom leasingowym, a właściciel tej firmy - D. P. (1) był jednocześnie właścicielem połowy udziałów w jego firmie. Ponadto oskarżony wyjaśnił, że w dniu 5 czerwca 2008 roku odkupił udziały od D. P. (1), który twierdził, że nie mógł jednocześnie być udziałowcem firmy i sprzedawać samochodów firmie leasingowej jako firma prywatna, a czynności związane z leasingiem były podejmowane przez niego już po nabyciu udziałów od D. P. (1). Oskarżony podał również, że przedmiot leasingu, tj. ciągnik siodłowy M. (...) przed zawarciem umowy leasingu należał do D. P. (1), który był właścicielem jednej z firm, a jedna z firm należała też do jego żony, jak też, że wszystkie samochody należały do D. P. (1). Oskarżony wyjaśnił, że działalność spółki (...) miała się sprowadzać do branży transportowej i rozbiórkowej budynków, a samochody pozostawały w dyspozycji P. (1), który twierdził, że będą one jeździć w austriackiej firmie transportowej i jednocześnie D. P. (1) oświadczył, iż będzie płacił raty leasingowe. Oskarżony ponadto podał, że zdawał sobie sprawę z konsekwencji również finansowych przy podpisywaniu umów, ale nigdy nie doszło do rozpoczęcia działalności przez jego firmę, a następnie, że pod koniec 2008 roku pomiędzy nim a D. P. (1) doszło do nieporozumienia i wtedy postanowił zabrać część dokumentów firmy. Oskarżony stwierdził, że D. P. (1) obiecał, że wszystko będzie uregulowane, a ponadto wyjaśnił, że na początku 2009r. rozmawiał na temat zwrotu pojazdów z windykatorem z (...) co do miejsca i terminu zwrotu tych pojazdów. Oskarżony stwierdził, że nie jest w stanie wyjaśnić dlaczego nie zawiadomił policji o tym, że samochody pozostają w dyspozycji D. P. (1), oraz dodał, że jego firma nigdy nie działała przy ul. (...) chociaż miała tam wynajęty lokal. Ponadto wyjaśnił, że firma regulowała zobowiązania wobec Urzędu Skarbowego, natomiast czynsz opłacał D. P. (1). Oskarżony dodał, że interesował się losem tych samochodów, ale nie był w stanie w żaden sposób skontaktować się z D. P. (1) oraz, że firma (...) nie miała majątku, dysponowała jedynie samochodami, jak też korzystała z biura firmy (...) przy ul. (...) gdzie zostały podpisane umowy z (...) i najprawdopodobniej umowa z (...). Oskarżony wyjaśnił, że podpisując umowę leasingu zdawał sobie sprawę, w jakich okolicznościach może dojść do jej rozwiązania, obecny był przedstawiciel firmy leasingowej, lecz oskarżony stwierdził, że nie składał podpisu na protokołach zdawczo-odbiorczych z 14 lipca 2008 roku i z dnia 29 lipca 2008 roku. Oskarżony ponadto podał, że podczas zawierania umów leasingowych mieszkał w G. i upoważnił D. P. (1) oraz R. J. do działania w jego imieniu bez ograniczeń oraz, że dwie raty leasingowe zapłacił gotówką w (...)w G., a pozostałe raty płacił P. (1), chyba też gotówką. Oskarżony wyjaśnił, że przyjeżdżał do C. w związku z prowadzeniem firmy raz na jeden lub dwa tygodnie. Oskarżony zaprzeczył, aby w 2009 roku zabierał z ul. (...) samochody w towarzystwie innych osób. W odniesieniu do wyjaśnień z postępowania przygotowawczego K. M. (1) wyjaśnił, że podczas stosowania tymczasowego aresztowania godził się na wszystko i dlatego nie chciał wskazywać D. P. (1) jako tą osobę, która dysponowała samochodami oraz podał, że nie poinformował też windykatora z (...) o tym, że samochody znajdują się w dyspozycji D. P. (1), bo darzył tego ostatniego pełnym zaufaniem.

W toku kolejnego przesłuchania (k. 487-489) oskarżony wyjaśnił, że dowiedział, że samochód marki R. (...) został zatrzymany na granicy kraju i zaprzeczył aby zabierał samochody od D. P. (1). Podczas kolejnej rozprawy (k. 967-968) wyjaśnił, że po analizie dokumentów rejestrowych samochodu marki M. (...) zauważył, że pojazd został nabyty przez D. P. (1) od firmy (...) Spółka z o.o., której właścicielem jest bądź była, aktualna żona T. R. – J. S.. Dodał, że posiada oryginały faktur, których wynika, że firma (...) dnia 28 grudnia 2007 roku sprzedała jego spółce pręt żebrowany a jego podpis został podrobiony. Z kolei faktura z 31 grudnia 2007 roku o nabyciu pojazdu V. również zawiera jego podpis lecz sfalszowany. Nie złożył jednak żadnego zawiadomienia na Policję. Uzupełnił, że kiedy został poinformowany przez firmę windykacyjną o podjętych działaniach wobec spółki prowadzonej przez niego zadzwonił do P. (1) informując o konieczności zwrotu pojazdów. Do chwili rozpoczęcia postępowania w sprawie niniejszej nie

wiedział, że samochody nie zostały zwrócone. Oskarżony wyjaśnił również, że drugim sprzedawcą samochodów była firma (...), której udziałowcem był P. R. a jego partnerką życiową w przeszłości była J. R. poprzednio S., a T. R. (1) też był udziałowcem tej firmy.

W toku ponownego rozpoznania sprawy (k. 1386 – 1387) oskarżony wyjaśnił, że nie wynajął żadnego z tych samochodów innej osobie, a jeśli chodzi o rzekomą kolizję to żaden z tych trzech pojazdów objętych aktem oskarżenia nie miał takiej kolizji, a dotyczyła ona samochodu który D. P. (1) wziął w leasing również na firmę (...) podpisując umowę z (...). Ponadto wyjaśnił, że początkowo D. P. (1) jeszcze zarządzał spółką (...) i wtedy jeszcze układy między nimi były poprawne, oraz, że to D. P. (1) miał pomysł na tą całą działalność, wyszukał tą spółkę choć wspólnie podjęli decyzję o jej zakupie. Ponadto wyjaśnił, że samochody miał być użytkowane tylko w ramach tej firmy (...) i był taki pomysł, że osoba z jego dalszej rodziny będzie również miała udział w prowadzeniu tej firmy, a raty leasingowe miały być płacone z dochodów uzyskiwanych w ramach tej działalności, lecz D. P. (1) zapewniał, że będzie płacił te raty gdyby coś nie szło. Oskarżony wyjaśnił ponadto, że D. P. (1) kupował samochody uszkodzone, trochę je naprawiał, a następnie szukał takich firm jak (...) i takich osób jak oskarżony po to, by za pośrednictwem firm leasingowych te firmy nabywały od niego te samochody, na co wskazuje chociażby różnica w cenie.

Sąd co do zasady dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego K. M. (1) złożonym w postępowaniu sądowym, albowiem są one spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy, na którym oparł się Sąd czyniąc ustalenia faktyczne. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż wiarygodne jest twierdzenie oskarżonego zgodnie, z którym to D. P. (1) doprowadzał do zawierania umów leasingowych przez firmę (...), a samochody będące przedmiotem tych umów pochodziły głównie z firm kontrolowanych przez D. P. (1). Dowody w postaci dokumentów zgromadzonych w toku postępowania potwierdzają w pełni tezę oskarżonego. Wynika z nich, że 5 samochodów stanowiących przedmiot umów leasingowych zawieranych przez firmę (...) stanowiło wcześniej własność firm: (...) i PPHU (...). W przypadku wszystkich tych umów D. P. (1) brał udział w ich zawieraniu bądź przekazywaniu pojazdów. Na uwagę zasługuje fakt, że w przypadku umowy nr (...) D. P. (1) występował zarówno w imieniu leasingobiorcy - firmy (...), jak i w imieniu sprzedawcy pojazdu - PPHU (...). Z materiału dowodowego wynika, iż to D. P. (1) kierował również działalnością firmy formalnie zarejestrowanej na jego żonę B. P. (2) - (...). Wniosek taki nasuwa się wprost po analizie zeznań B. P. (1), z których wynika, iż to D. P. (1) zajmował się obrotem samochodami w ramach jej firmy, a ona nie interesowała się tymi kwestiami. Prowadzi to do oczywistego wniosku, że głównym beneficjentem umów leasingowych zawieranych przez firmę (...) był D. P. (1), gdyż firmy leasingowe zawierające te umowy przelewały należności za pojazdy stanowiące ich przedmiot na rachunki firm kontrolowanych przez D. P. (1). Stąd nie budzi wątpliwości, iż to D. P. (1) był pomysłodawcą nabycia udziałów w firmie (...) od Z. M. i M. M., a następnie zaproponował oskarżonemu, aby odkupił od niego udziały, rzekomo pod pozorem konfliktu interesów, jaki powstawał, gdy D. P. (1) chciał sprzedawać samochody należące do kontrolowanych przez niego firm. Zbycie tych udziałów oskarżonemu pozwalało też D. P. (1) uniknąć odpowiedzialności z tytułu niewywiązania się z zawieranych wcześniej umów leasingowych, których sam był stroną. Zauważyć należy, że firma (...) w zasadzie nie rozpoczęła działalności gospodarczej w zakresie transportu, co nie budzi wątpliwości Sądu, gdyż głównym celem, jaki przyświecał D. P. (1) było uzyskanie środków za sprzedaż pojazdów przez kontrolowane przez niego firmy (...) i PPHU (...). W związku z tym wiarygodne są również wyjaśnienia oskarżonego K. M. (1), w których podał, że D. P. (1) zobowiązał się do płacenia rat leasingowych w razie kłopotów firmy (...). Jest dla Sądu oczywiste, że takie zapewnienie ze strony D. P. (1) mogło paść, gdyż było to dla niego kompletnie bez znaczenia. Rozpatrywanie tego zapewnienia w kategoriach zasad rzetelnego prowadzenia działalności gospodarczej i rozliczania kosztów jej prowadzenia jest pozbawione sensu, gdyż D. P. (1) nie kierował się takimi zasadami, lecz zmierzał do osiągnięcia zysku w efekcie sprzedaży samochodów firmom leasingowym. Zauważyć również należy, że w jednych ze swoich zeznań (k. 684 – 685) D. P. (1) stwierdził, iż zapłacił kilka rat leasingowych, co powoduje, iż jego zeznania w tym zakresie są wewnętrznie sprzeczne, gdyż z jednej strony negował sens płacenia przez niego rat, a z drugiej strony przyznał, że to uczynił.

W świetle tych okoliczności nie budzi wątpliwości też twierdzenie oskarżonego K. M. (1) zgodnie, z którym pojazdy stanowiące przedmiot umów leasingowych nie pozostawały w jego posiadaniu, a dysponował nimi D. P. (1). Powyższa analiza wskazuje jednoznacznie, że zawierane umowy miały jedynie na celu sprzedaż tych pojazdów przez firmy

kontrolowane przez D. P. (1) leasingodawcom. Skoro firma (...) nie rozpoczęła działalności w zakresie transportu krajowego to oczywistym jest, że samochody stanowiące przedmiot umów leasingowych pozostawały we władaniu D. P. (1), który występował w imieniu podmiotów zbywających te pojazdy. Brak jest jakichkolwiek dowodów wskazujących na to, aby pojazdami tymi dysponował oskarżony K. M. (1). Wskazać tu należy na fakt, iż np. (...) Chłodnia, będący przedmiotem umowy leasingu nr (...) po zaistnieniu w nim szkody został naprawiony w warsztacie firmy PPHU (...), której ubezpieczyciel wypłacił też kwotę 25.719,01 zł z tytułu odszkodowania. Okoliczność ta potwierdza wyjaśnienia oskarżonego, co do tego w czyjej dyspozycji pozostawały samochody stanowiące przedmiot umów leasingowych. W/w pojazd nie jest objęty zarzutami postawionymi w niniejszej sprawie, lecz jest dla Sądu oczywistym, że jego losy były identyczne jak losy pozostałych samochodów leasingowanych przez firmę (...). Zwrócić tu należy uwagę na fakt, iż na protokołach zdawczo – odbiorczych samochodów R. (...) i M. (...) doszło do podrobienia podpisów oskarżonego K. M. (1), a co za tym idzie brak jest nawet formalnego potwierdzenia, że samochody te objął we władanie oskarżony K. M. (1). Nadmienić należy, że do podrobienia tych podpisów musiało dojść w obecności D. P. (1) skoro na tych samych protokołach podpisał się w imieniu sprzedającego.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego K. M. (1), w których przyznał fakt podpisania umów leasingowych, których dotyczy postępowanie, albowiem w tym zakresie znajdują one potwierdzenie w dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy. Wiarygodne jest również twierdzenie oskarżonego, iż nie podpisywał dokumentów w postaci dwóch protokołów zdawczo – odbiorczych samochodów R. (...) i M. (...), gdyż znajduje ono potwierdzenie w sporządzonej opinii biegłego sądowego z zakresu badań dokumentów, pisma ręcznego i podpisów.

Wiarygodne są również wyjaśnienia oskarżonego, w których podał, że nie zabierał samochodów stanowiących przedmiot postępowania oraz, że nie były one przyprawione do jego miejsca zamieszkania w G.. Brak jest jakichkolwiek wiarygodnych dowodów, które poddawałyby w wątpliwość tą tezę oskarżonego. Dowodu takiego nie stanowią zeznania D. P. (1), gdyż są one kompletnie niewiarygodne. Świadek D. P. (1) konsekwentnie twierdził, iż w czasie odprowadzania przedmiotowych pojazdów do oskarżonego jeden z nich brał udział w kolizji, ale z informacji nadesłanych przez firmy leasingowe wynika jednoznacznie, iż nie zgłaszano szkód w pojazdach będących przedmiotem niniejszego postępowania.

Jeśli chodzi o wyjaśnienia oskarżonego K. M. (1) złożone w toku postępowania przygotowawczego to stwierdzić należy, iż nie znajdują one potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, na którym oparł się Sąd ustalając stan faktyczny sprawy. Chodzi tu przede wszystkim o stwierdzenie oskarżonego, iż przedmiotowe samochody wypożyczył nieustalonym osobom. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu sądowym, które Sąd uznał za wiarygodne, przeczą jego relacji z postępowania przygotowawczego. Przed Sądem oskarżony podał przyczyny, które skłoniły go do złożenia w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnień o takiej treści. Tłumaczenia oskarżonego są przekonujące i częściowo znajdują potwierdzenie w innych okolicznościach sprawy. Na marginesie należy zauważyć, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do jednoznacznego określenia roli, jaką oskarżony K. M. (1) odgrywał w działalności firmy (...) i działaniach D. P. (1). Nie można wykluczyć, że zostało między nimi zawarte jakieś porozumienie i każdy z nich miał wyznaczoną rolę w prowadzeniu w zasadzie fikcyjnej działalności firmy (...), ale brak jest jakichkolwiek dowodów, które pozwalałyby na poczynienie ustaleń w tym zakresie. Takimi dowodami mogłyby być jedynie jakieś dodatkowe wyjaśnienia oskarżonego i rzetelne zeznania D. P. (1), ale dotychczasowy przebieg postępowania wskazuje jednoznacznie, iż uzyskanie ich jest niemożliwe. Stwierdzić jednak należy, że wyjaśnienia oskarżonego, w których wskazał, że doszło do nieporozumień pomiędzy nim a D. P. (1) uwiarygadniają podaną przez niego wersję wydarzeń, a dodatkowym argumentem potwierdzającym te tezy jest fakt zabrania przez oskarżonego części dokumentów z siedziby firmy (...), zapewne po to, aby móc bronić się przed zarzutami ze strony D. P. (1), jak też by móc wykazać rzeczywistą rolę D. P. (1) w prowadzeniu firmy (...).

Nadmienić należy, że nie było możliwe poszerzenie ustaleń w kwestii informacji, jakie przekazywał oskarżony osobom działającym w imieniu firm leasingowych po wypowiedzeniu umów. W efekcie nie było możliwe poczynienie bardziej dokładnych ustaleń w tym zakresie, a co za tym idzie brak jest podstaw do kwestionowania wyjaśnień oskarżonego w tej materii. Za wiarygodne należy, więc uznać jego wyjaśnienia, w których podał, że rozmawiał na temat zwrotu pojazdów z windykatorem z (...) co do miejsca i terminu zwrotu tych pojazdów, a kiedy został poinformowany przez

firmę windykacyjną o podjętych działaniach wobec (...) zadzwonił do D. P. (1) informując o konieczności zwrotu pojazdów. Brak jest jakichkolwiek dowodów, które poddawałyby w wątpliwość te wyjaśnienia oskarżonego i z których wynikałoby, iż informował przedstawicieli firm leasingowych, że dysponuje przedmiotowymi samochodami i dokona ich zwrotu.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania świadków: S. G., J. J., Z. M. i M. M., albowiem znajdują one potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w toku postępowania oraz co do zasady w wyjaśnieniach oskarżonego K. M. (1), które Sąd uznał za wiarygodne. Podobnie Sąd ocenił zeznania świadka B. S., gdyż są one logiczne, znajdują potwierdzenie w innych dowodach, na których oparł się Sąd ustalając stan faktyczny. Nadmienić w tym miejscu należy, iż z zeznań tego świadka wynika jednoznacznie, iż to D. P. (1) zajmował się działalnością firmy (...) w zakresie obrotu samochodami, a B. P. (1) w ogóle nie interesowała się tymi kwestiami. Sąd co do zasady dał wiarę również zeznaniom świadka T. R. (1), a w szczególności w zakresie, w jakim świadek opisał okoliczności poznania oskarżonego i D. P. (1). Jego zeznania znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego i brak jest podstaw do ich kwestionowania. W pozostałym zakresie zeznania świadka T. R. (1) nie miały istotnego znaczenia dla poczynienia ustaleń w niniejszej sprawie, albowiem dotyczyły kwestii drugorzędnych. Sąd uznał za wiarygodną również relację świadka P. P. (3). Jego zeznania znajdują potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w toku postępowania i brak jest powodów do kwestionowania ich prawdziwości.

Jeśli chodzi o zeznania świadka L. B. to Sąd uznał za niewiarygodne jego zeznania, w których stwierdził, że z całą pewnością był obecny przy podpisywaniu protokołu zdawczo – odbiorczego i nie mogło dojść do podrobienia podpisu oskarżonego K. M. (1). W tym zakresie jego zeznania nie wytrzymują krytyki w świetle wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego oraz opinii biegłego z zakresu badań dokumentów, pisma ręcznego i podpisów. Nadmienić należy, że będąc przesłuchiwanym kolejny raz świadek wycofał się ze swoich kategorycznych stwierdzeń i przyznał, że nie pamięta okoliczności sporządzania tych protokołów. W pozostałym zakresie zeznania świadka L. B. nie budziły wątpliwości i należało im przyznać walor wiarygodności.

Dodać należy, że żaden z w/w świadków nie był zainteresowany w złożeniu zeznań określonej treści i brak było u nich motywacji do złożenia zeznań nierzetelnych, które byłyby korzystne lub niekorzystne dla oskarżonego.

Zeznania świadków K. H., J. L. i L. P. nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem nie posiadali oni wiadomości co do zdarzeń objętych zarzutami.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków D. P. (1) i Z. W., albowiem przeczą im wiarygodne dowody, na których oparł się Sąd ustalając stan faktyczny sprawy w postaci wyjaśnień oskarżonego K. M. (1) oraz dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których autentyczność i rzetelność nie budzi wątpliwości. Świadek D. P. (1) konsekwentnie utrzymywał, że to oskarżony K. M. (1) zarządził firmą (...) i dysponował samochodami nabywanymi przez tą firmę. To twierdzenie nie wytrzymuje krytyki w świetle całokształtu materiału dowodowego, na którym oparł się Sąd, a z którego wynika, iż to D. P. (1) był pomysłodawcą nabycia tej firmy, namówił oskarżonego do udziału w spółce, jak też odgrywał wiodącą rolę w zawieraniu umów leasingowych przez firmę (...) i dostarczał samochody stanowiące przedmiot tych umów z kontrolowanych przez siebie firm. Wskazać tu należy chociażby umowę nr (...) przy zawarciu, której D. P. (1) występował zarówno w imieniu leasingobiorcy - firmy (...), jak i w imieniu sprzedawcy pojazdu - PPHU (...). Zauważyć należy, iż D. P. (1) zeznał, iż nie wie dlaczego J. J. został pełnomocnikiem oskarżonego, ale twierdzenie to pozostaje w oczywistej sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami świadka J. J.. Z dowodów tych wynika jednoznacznie, iż J. J. poznał oskarżonego za pośrednictwem D. P. (1) i to właśnie D. P. (1) zaproponował, aby J. R. J. został pełnomocnikiem oskarżonego. Niewiarygodne jest również twierdzenie D. P. (1), iż nie wie kto mógł podpisać się za oskarżonego na protokołach zdawczo – odbiorczych, albowiem był on obecny przy sporządzaniu tych protokołów i siłą rzeczy wiedział kto składa na nich podpisy, a skoro podpisy oskarżonego K. M. (1) zostały podrobione to wiedzę w tym zakresie musi posiadać właśnie D. P. (1). Zauważyć należy, że zeznania D. P. (1) odnośnie ewentualnego płacenia przez niego rat leasingowych za leasing pojazdów używanych w firmie (...) są wewnętrznie sprzeczne. Z jednej strony zeznał on, że zapłacił kilka rat leasingowych, a następnie zaprzeczył temu negując jednocześnie sens płacenia przez niego tych rat. Te sprzeczności dyskwalifikują zeznania świadka D. P. (1) i powodują, że nie można

ich uznać za wiarygodne. Kompletnie niewiarygodne są również zeznania D. P. (1) w kwestii kolizji, jakiej miał ulec jeden z pojazdów będących przedmiotem postępowania w trakcie odprowadzania go do miejsca pobytu oskarżonego. Z informacji nadesłanych przez firmy leasingowe wynika jednoznacznie, iż żaden z pojazdów będących przedmiotem postępowania nie brał udziału w kolizji i nie zgłoszono żadnej szkody na tych pojazdach. Szkada taka dotyczyła natomiast pojazdu M. (...) Chłodnia, który był przedmiotem umowy nr (...) zawartej w imieniu firmy (...) przez D. P. (1). Kłamliwe jest również twierdzenie świadka, że wszystkie pojazdy będące przedmiotem postępowania zostały zabrane przez oskarżonego, albowiem brak jest wiarygodnych dowodów, które potwierdzałyby tą tezę. Z ustaleń Sądu wynika opartych m.in. na wiarygodnych wyjaśnieniach oskarżonego wynika, iż samochody te nie znajdowały się we władaniu oskarżonego. Dodać w tym miejscu należy, iż jest oczywistym, że świadek D. P. (1) miał interes w złożeniu takich zeznań, które były jednocześnie niekorzystne dla oskarżonego. Składając takie zeznania D. P. (1) miał na celu odsunięcie od siebie podejrzeń, co do ewentualnego przywłaszczenia pojazdów stanowiących przedmiot postępowania. Dążenie do wykazania, iż to oskarżony K. M. (1) kierował działalnością firmy (...) i zarządzał pojazdami użytkowymi przez tą firmę na podstawie umów leasingu pozwalało D. P. (1) uniknąć ewentualnej odpowiedzialności karnej.

Jeśli chodzi o zeznania świadka Z. W. to stwierdzić należy, iż występując przed Sądem realizował on w zasadzie interesy D. P. (1). Zeznania Z. W. miały potwierdzać tezę D. P. (1) o zabranii samochodów przez oskarżonego. Jak wykazano powyżej brak jest dowodów, które potwierdzałyby tą tezę. Zeznania Z. W. nie wytrzymują krytyki w świetle wiarygodnych wyjaśnień oskarżonego. Dodać należy, że Z. W. nie był w stanie wskazać jakichkolwiek szczegółów dotyczących tej sytuacji, kiedy to miał kierować samochodem odprowadzanym do oskarżonego, nawet nie był w stanie podać marki tego pojazdu, mimo, że pierwszy raz w życiu kierował tego typu samochodem.

Oskarżonemu K. M. (1) zarzucono popełnienie dwóch przestępstw polegających na tym, że:

I. w okresie od 21 stycznia 2009r do sierpnia 2009r w C. działając czynem ciągłym z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu jako prezes zarządu firmy (...) Sp. z o.o. w C. dokonał przywłaszczenia mienia znacznej wartości nie mniejszej niż 353.800,00 zł na szkodę (...) S.A. i tak:

- w okresie od 21 stycznia 2009r do sierpnia 2009r dokonał przywłaszczenia (...) nr VIN: (...) o wartości 164.700 zł powierzonego mu na podstawie umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 14.07.2008r przez (...) S.A. w ten sposób, że pomimo rozwiązania przedmiotowej umowy wobec braku spłat rat leasingowych oraz pisemnego wezwania do zwrotu nie zwrócił przedmiotu leasingu

- w okresie od 21 stycznia 2009r do sierpnia 2009r dokonał przywłaszczenia ciągnika siodłowego R. (...) nr VIN: (...) o wartości 189.100 zł powierzonego mu na podstawie umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 19.07.2008r przez (...) S.A. w ten sposób, że pomimo rozwiązania przedmiotowej umowy wobec braku spłat rat leasingowych oraz pisemnego wezwania do zwrotu nie zwrócił przedmiotu leasingu,

to jest o przestępstwa z art. 12 kk w zw z art. 284 §2kk w zw z art. 294 §1kk

II. w okresie od marca 2009r do 30 kwietnia 2009r w C. i G. przywłaszczył powierzony mu na mocy umowy leasingu operacyjnego z dnia 15 września 2008r ciągnik siodłowy M. (...) rok produkcji 2008r o wartości brutto 280.600.00zł którym rozporządził wbrew warunkom umowy w ten sposób, że wynajął go innej osobie, na szkodę (...) S.A. co stanowi mienie znacznej wartości,

- to jest przestępstwa z art. 284 §2 kk w zw z art. 294 §1kk.

Przestępstwo przywłaszczenia określone w art. 284 kk polega na rozporządzaniu jak swoją własnością cudzą rzeczą ruchomą lub cudzym prawem majątkowym z wykluczeniem osoby uprawnionej. Sprawca musi działać z zamiarem włączenia cudzej rzeczy ruchomej lub cudzego prawa majątkowego do swego majątku i powiększenia swego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby. Dodatkowo można stwierdzić, iż zgodnie z poglądami przyjętymi w orzecznictwie „przywłaszczeniem w rozumieniu kodeksu karnego jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej,

rozporządzenie rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy przez włączenie jej do swego majątku i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich, bądź też przeznaczenie jej na cel inny niż przekazanie właścicielowi (por. wyrok SN z 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, OSNPG 1978, nr 6, poz. 64; wyrok SA w Lublinie z 3 grudnia 1998 r., II Aka 176/98, Apelacja Lubelska 1999, nr 2, poz. 11).”

Jak wynika z powyższej analizy Sąd ustalił, iż samochody M. (...) nr VIN: (...), R. (...) nr VIN: (...) oraz M. / (...)/ nr VIN (...) nie znajdowały się w posiadaniu oskarżonego K. M. (1) po zawarciu przez niego umów leasingu. Z ustaleń Sądu wynika, iż oskarżony nie dysponował tymi pojazdami i nie podejmował wobec nich żadnych decyzji. Brak jest dowodów, które pozwoliłyby na przyjęcie, iż po wypowiedzeniu przedmiotowych umów leasingu oskarżony K. M. (1) dysponował tymi pojazdami i miał możliwość dokonania ich zwrotu leasingodawcom. W związku z tym brak jest podstaw do przyjęcia, iż nie dokonując zwrotu pojazdów na żądanie firm leasingowych oskarżony K. M. (1) rozporządził nimi jak swoją własnością. Z uwagi na to, że oskarżony nie był w posiadaniu tych samochodów nie miał możliwości przekazania ich prawowitym właścicielom. Nie będąc w posiadaniu samochodów oskarżony nie mógł też włączyć ich do swego majątku i powiększyć w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby, jak też nie mógł wykonywać w inny sposób w stosunku do tych rzeczy uprawnień właścicielskich. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie pozwala, więc na przyjęcie, iż oskarżony miał zamiar pozbawienia firmy leasingowych własności przedmiotowych samochodów bez żadnego tytułu i ekwiwalentu. Oskarżony K. M. (1) nie wypełnił, więc swoim zachowaniem znamion przestępstwa z art. 284 § 2 kk.

Skutkować to musiało uniewinnieniem oskarżonego K. M. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Orzeczenie o kosztach jest konsekwencją uniewinnienia oskarżonego.

SSO w Częstochowie

Marcin Buzdygan